

Arrest

nr. 140 992 van 13 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 december 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) hun vrees dat verzoeker vermoord zal worden door zijn schoonvader en het niet meer aanvaard worden door zijn ouders van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen

48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, (ii) geen geloof wordt gehecht dat religieuze spanningen aan de grondslag liggen van de beweerde problemen en deze geenszins ondersteund worden door de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal, (iii) de door hen aangevoerde problemen ongeloofwaardig zijn (iv) zij geen elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij geen of onvoldoende beroep kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten, en (v) uit de beschikbare informatie blijkt dat er maatregelen worden genomen voor slachtoffers en minderjarigen tegen huiselijk geweld.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande bevindingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Ze komen immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden en het tegenspreken en bekritisieren van de door de commissaris-generaal gedane gevolgtrekkingen, waarmee ze deze vaststellingen niet weerleggen noch ontkrachten.

Waar verzoekers opwerpen dat het aan de staat toekomt om een aantal elementen te onderzoeken en deze niet alleen door verzoekers te bewijzen zijn, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker berust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat (i) hun vrees dat verzoeker vermoord zal worden door zijn schoonvader en het niet meer aanvaard worden door zijn ouders van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, (ii) geen geloof wordt gehecht dat religieuze spanningen aan de grondslag liggen van de beweerde problemen en deze geenszins ondersteund worden door de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal, (iii) de door hen aangevoerde problemen ongeloofwaardig zijn (iv) zij geen elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij geen of onvoldoende beroep kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten, en (v) uit de beschikbare informatie blijkt dat er maatregelen worden genomen voor slachtoffers en minderjarigen tegen huiselijk geweld.

Zo verzoekers voorhouden dat luidens artikel 4 en 7 van de richtlijn 2004/83/EG en artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG de administraties en de jurisdicties van lidstaten een verplichting hebben een toekomstgericht onderzoek over de algemene situatie in het land van herkomst en over de toepassing van de wetten en de regelingen te voeren, stelt de Raad vast dat verzoekers uitgaan van een verkeerde lezing van voormelde artikelen. Zo wordt bepaald dat er rekening dient te worden gehouden met alle relevante elementen in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen en met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten. Nergens wordt bepaald dat rekening te worden gehouden met veronderstellingen en speculaties. In casu heeft de commissaris-generaal op het moment waarop hij zijn beslissing heeft genomen, rekening gehouden met alle dienstige stukken vervat in het administratief dossier, waaronder actuele informatie betreffende het land van herkomst.

Waar verzoekers verwijzen naar informatie aangaande familiegeweld van oktober 2011, een missierapport Albanië van april 2013 en een rapport van Unicef geüpdated in mei 2014 en aanvoeren dat deze verslagen in strijd zijn met de verklaringen van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast dat verzoekers zich ertoe beperken op een algemene wijze kritiek te uiten over de juistheid /volledigheid van de door verweerder gehanteerde bronnen. Hun aangebrachte informatie, die van minder recente data is, toont geenszins aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist zou zijn en dat de eruit gedane gevolgtrekkingen foutief zijn. Bovendien merkt de Raad op dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen, zodat de documentatie die verzoekers aanvoeren niet vermag afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. De Raad treedt verweerder dan ook bij waar deze besluit dat de Albanese autoriteiten in geval van veiligheidsproblemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine en leeftijd voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Overigens dient te worden vastgesteld dat verzoekers er volledig aan voorbijgaan

dat er, blijkens de motieven van de bestreden beslissing, geen geloof kan gehecht worden aan het door hun naar voren gebracht asielrelaas.

Waar verzoekers aanvoeren een bewijs te hebben van het onderhoud op het politiekantoor van Gjirokaster en verwijzen naar stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat het desbetreffend document, een fotokopie, niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Vermits de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan, wordt dit document met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet in overweging genomen.

In de mate verzoekers stellen dat het Commissariaat-generaal niet genoeg de mogelijkheid heeft bestudeerd van een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Albanië op te bouwen, voorzien bij artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verwijzing naar een mogelijk intern hervestigingsalternatief in casu niet dienstig daar de commissaris generaal zich in de bestreden beslissing hierover niet heeft uitgesproken gezien een intern hervestigingsalternatief in casu niet aan de orde is. De commissaris-generaal heeft terecht vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde problemen ongeloofwaardig zijn en heeft er bovendien terecht op gewezen dat de Albanese autoriteiten tal van maatregelen heeft genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen en dat de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen werd gewijzigd en de problematiek inzake huiselijke geweld grondig werd gewijzigd en wordt aangepakt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 januari 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij een nieuw stuk hebben neergelegd, met name van het parket en dat zij thans een vertaling van dit stuk wensen neer te leggen. Voor het overige hebben verzoekende partijen geen toevoegingen.

Daargelaten de vaststelling dat de door verzoekende partijen aangebrachte vertaling van het eerder door hen neergelegde document van het parket niet voor eensluidend is verklaard, stelt de Raad vast dat het betreffende stuk van het parket geen origineel is, doch slechts een fotokopie. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Aan het neergelegde document van het parket kan derhalve geen bewijswaarde worden toegekend.

Verzoekende partijen hebben voor het overige niets toe te voegen. Zij formuleren geen concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 26 januari 2015 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS